

Arrest

nr. 339 912 van 21 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat R. JESSEN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het overdrachtsbesluit van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 januari 2026 (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT en advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 december 2025 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat hij op 11 augustus 2025 ook reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen.

1.2. Op 12 december 2025 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.3. Op 15 december 2025 richtten de Belgische overheden een terugnameverzoek aan de Poolse overheden, die op 16 december 2025 instemmen met dit verzoek op grond van artikel 18, lid 1, c) van de Dublin III-verordening.

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie neemt op 7 januari 2026 een besluit tot overdracht van verzoeker aan Polen. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [D. H.]

[...]

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Polen.

Betrokkene wordt vastgehouden te RC 127bis om de overdracht aan Polen uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A., D. H.], verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, diende op 04.12.2025 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene verklaart nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort. Hij stelt wel een vals Ethiopisch paspoort gehad te hebben. De betrokkene verklaart nooit een identiteitskaart gehad te hebben.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Polen op 11.08.2025.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 12.12.2025. De betrokkene verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelt geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaart Eritrea verlaten te hebben in april 2023 en ongeveer twee en een half jaar in Ethiopië verbleven te hebben. De betrokkene stelt door de Verenigde Arabische Emiraten gereisd te zijn naar Rusland in juni 2025. Hij reisde naar eigen zeggen twee dagen later naar Wit-Rusland. De betrokkene verklaart in augustus 2025 in Polen aangekomen te zijn. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Polen indiende op 11.08.2025. De betrokkene stelt Polen na bijna drie maanden verlaten te hebben en door Duitsland naar België gereisd te zijn. Hij verklaart er ongeveer op 03.12.2025 aangekomen te zijn.

Op 15.12.2025 werden de Poolse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 16.12.2025 stemden de Poolse instanties met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De betrokkene is in Polen gekend als: [A., D. H.], [°...]/Ethiopië.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Polen. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Poolse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Polen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Polen is partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat hij zich veilig voelt in België. Hij stelt dat andere vluchtelingen hem vertelden dat het een goed land is. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Polen. Hij stelt dat het opvangcentrum dicht bij de grens met Wit-Rusland was. Hij stelt dat hij

bang zou zijn dat ze hem zouden terugsturen naar Wit-Rusland. Hij verklaart er eveneens niet goed behandeld geweest te zijn. Hij stelt dat hij er onvoldoende voedsel ontving. Hij verklaart dat er geen medische zorg was. Hij verklaart geslagen geweest te zijn door de Wit-Russische grenspolitie en dat hij daardoor nood had aan verzorging. Hij verklaart die verzorging niet gekregen te hebben in Polen. De betrokkene stelt dat er geen internet was in het opvangcentrum. De betrokkene herhaalt dat hij zich niet veilig voelt in Polen.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene zich veilig voelt in België en van andere vluchtelingen hoorde dat het een goed land is, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Polen. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusiłowicz en Ewa Ostaszewska-Żuk, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/07/AIDA_PL_2024-Update.pdf, laatste update 15.07.2025, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Daarnaast verwijzen we ook naar het EUAA-rapport "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland" van 30.05.2023 (Polish office for foreigners, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-06/factsheet_dublin_transfers_pl.pdf).

De betrokkene stelt dat het opvangcentrum dicht bij de grens met Wit-Rusland was. Hij stelt dat hij bang is, dat ze hem zouden terugsturen naar Wit-Rusland.

In Polen wordt er gewag gemaakt van "push backs" naar Wit-Rusland door de Poolse grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDArapport (pagina 13).

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Poolse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

We wensen er op te wijzen dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen zal worden overgedragen nadat de Poolse instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Polen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Polen werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrücken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrücken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrücken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrücken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Polen. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrücken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Polen opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Polen.

De vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene (gedurende +/- 5 dagen) door de Poolse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens impliceert op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

Betrokkene reikt geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn(2013/32/EU). Het komt de Poolse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

Het verhaal van betrokkene impliceert dat hij na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming binnen een redelijke termijn werd overgebracht naar een open opvang centrum en dus werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf op het grondgebied.

We stellen betreffende de verklaring van betrokkene dat hij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Polen, ondanks het feit dat hij het niet van plan was om dit te doen, omdat hij anders Polen en Europa niet mocht binnen reizen, dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Polen en dat, indien hij geen verzoek in Polen wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Polen weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Polen de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

De Poolse instanties gingen akkoord met de terugname van de betrokkene volgens artikel 18(1)c van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatlozen die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond.”

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Polen ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd.

Conform artikel 18(2) zullen de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming

onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Polen "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Polen partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Polen staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Poolse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 16.12.2025 hebben de Poolse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Polen. De betrokkene zal na overdracht in Polen zijn verzoek kunnen hervatten.

Polen onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Dit betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Polen. De betrokkene zal na overdracht in Polen zijn verzoek kunnen hervatten. Polen onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Het AIDA-rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn of verzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure, onder de voorzieningen van de Poolse wet, wel altijd hun verzoek om internationale bescherming kunnen heropenen. De tijdslimiet die gesteld wordt om het verzoek te heropenen is 9 maanden. In tegenstelling tot artikel 18, lid 2, van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de asielzoeker

bijvoorbeeld de behandeling van zijn asielverzoek in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen negen maanden naar Polen is teruggekeerd, het geval niet worden beoordeeld volgens de normale "inmerit"-procedure. Hun aanvraag die na deze termijn wordt ingediend, zal in plaats daarvan worden beschouwd als een volgende aanvraag en worden onderworpen aan een ontvankelijkheidsprocedure (AIDA-rapport, pagina 40). We merken op dat de betrokkene op 11.08.2025 een verzoek in Polen indiende. Dit betekent dat de termijn van 9 maanden nog niet verlopen is en de betrokkene zijn eerste verzoek opnieuw zal kunnen laten opstarten.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers die terugkeren naar Polen onder de Dublinprocedure onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (AIDA-rapport pagina 60).

Verzoekers hebben volgens het AIDA-rapport recht op materiële opvangvoorzieningen tijdens alle asielprocedures in Polen. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure. De voorziening van opvangvoorzieningen hangt niet af van de financiële situatie van asielzoekers. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra (AIDA-rapport, pagina 60). Het EUAA-rapport stelt dat materiële opvangvoorzieningen bestaan uit het volgende: opvang in het centrum met het bijhorende sociale assistentiepakket, een geldbijdrage om eigen verblijf op het grondgebied van de Republiek van Polen te financieren, medische zorgen, assistentie bij een vrijwillige terugkeer en assistentie bij een transfer naar een andere Lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming onder Reguleringsverordening 604/2013 (EUAA-rapport, pagina 4).

Opvangmogelijkheden zijn toegankelijk van zodra de verzoeker zich registreert in het opvangcentrum, dus niet automatisch na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Enkel medische hulp kan ontvangen worden van het moment van het doen van het verzoek (bijvoorbeeld aan de grens), in speciale situaties, dat wil zeggen, in geval van risico voor het leven of de gezondheid (EUAA-rapport, pagina 5).

Er zijn volgens het AIDA-rapport enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten. (AIDA-rapport, pagina 60). De financiële steun die verzoekers krijgen zowel in de opvangcentra als voor privéaccommodatie is vaak niet voldoende om hun eigenlijke kosten te dekken. Deze tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te helpen met verschillende taken (AIDA-rapport, pagina 65). Er worden geen gevallen gerapporteerd waarbij verzoekers om internationale bescherming geen toegang hebben tot opvang wegens een tekort aan plaatsen. De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, hoewel ze nog steeds kunnen verschillen van centrum tot centrum (AIDA-rapport, pagina 69-70).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Polen in detentie kunnen geplaatst worden indien er geen alternatieven voor detentie zijn en als er een risico op onderduiken is (AIDA-rapport, pagina 95). In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de maximum detentieperiode in de wet is voorzien als maximum zes maanden. De initiële beslissing om een verzoeker te detineren wordt uitgegeven voor een periode van zestig dagen. Indien een vreemdeling een verzoek om internationale bescherming indiende tijdens zijn verblijf in het detentiecentrum, kan de periode van detentie enkel verlengd worden als de voorwaarden voor detentie voldaan zijn (AIDA-rapport, pagina 108).

De betrokkene verklaart dat hij ongeveer 5 dagen in een gesloten centrum verbleef. Hij stelt dat hij er onvoldoende voedsel en medische zorgen ontving. In sommige detentiecentra wordt het voedsel geleverd door externe aanbieders (Biała Podlaska), terwijl in andere centra het voedsel in de centra wordt bereid (bijvoorbeeld in Białystok). Er zijn gespecialiseerde diëten beschikbaar, bijvoorbeeld vegetarisch, veganistisch, aangepast voor moslims, aangepast voor zwangere of borstvoeding gevende vrouwen of diabetici. Andere diëten kunnen door een arts worden voorgeschreven en moeten dienovereenkomstig worden gevolgd (AIDA-rapport, pagina 112). Volgens de wet hebben alle gedetineerden toegang tot reguliere gezondheidszorg. Over het algemeen worden artsen en verpleegkundigen aangenomen om in detentiecentra te werken (AIDA-rapport, pagina 115).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Poolse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties.

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart dat zijn gezondheid goed is. Hij stelt geen medische of psychologische problemen te hebben.

De betrokkene haalde eerder aan dat hij in Wit-Rusland geslagen werd en dat hij daarvoor geen medische verzorging ontving in Polen.

Tot op heden bracht de betrokkene geen medische attesten of andere objectieve elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (AIDA-rapport, pagina 77; EUAA-rapport, pagina 8). Gezondheidszorg voor asielzoekers wordt door de overheid gefinancierd. Indien een verzoeker geen toegang heeft tot materiële opvangvoorzieningen of deze zijn beperkt, dan heeft de verzoeker nog steeds recht op gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 77). Basis gezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren in elk opvangcentrum. De Dienst voor Vreemdelingen verduidelijkte in 2023 dat de GP in de centra 3 diensturen per 40 asielverzoekers heeft, terwijl een verpleegster 7 uren heeft voor hetzelfde aantal patiënten. Beiden hebben 3 uur per week extra per 40 bijkomende asielzoekers. De GP is minstens 2 keer per week aanwezig in de centra en de verpleegsters/verplegers vijf keer per week (AIDA-rapport, pagina 77-78).

Gezondheidszorg voor asielaanvragers omvat behandeling voor personen die lijden aan geestelijke gezondheidsproblemen. Op 1 augustus 2023 zijn de regels betreffende de werktijden van psychologen veranderd. Ze hebben nu 5 diensturen per 120 asielaanvragers en 1 uur per week extra voor elke extra 50 asielaanvragers. Asielaanvragers kunnen ook worden doorverwezen naar een psychiater of een psychiatrisch ziekenhuis. In 2024 bleven de regels hetzelfde. In 2024 werd, volgens het Bureau voor Vreemdelingen, psychologische ondersteuning geboden door vier ngo's (AIDA-rapport, pagina 78). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (AIDA-rapport, pagina 79). We merken op dat in het AIDA-rapport gesteld wordt dat verzoekers eveneens in een gesloten centrum toegang hebben tot gezondheidszorg en dat dit niet enkel gelimiteerd is tot dringende medische zorgen (AIDA-rapport, pagina 115).

Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Poolse instanties

genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Polen en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van het bestreden overdrachtsbesluit te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-handvest), van de artikelen 3, lid 2, 5, lid 6, 6, 8 tot en met 11, 16, 17, 18, lid 1, c) en 22 van de Dublin III-verordening, van artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de Richtlijn 2013/33/EU), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het hoorrecht, van de rechten van verdediging, van "het verbod van willekeur" en van het non-refoulementbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Buiten een theoretische toelichting onderbouwt verzoeker zijn middel als volgt:

"53. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een terugkeer naar Polen geen schendingen inhoudt. Indien verwerende partij echter een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, was zij tot een ander besluit gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Polen, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

54. Het is immers algemeen bekend dat de houding van de Poolse autoriteiten ten opzichte van asielzoekers problematisch is de afgelopen jaren.

55. De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten de internationale normen en grondrechten naleven, met inbegrip van de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM), en dat er in dat opzicht dus wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd evenzeer aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomend uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

56. Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU-Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de onder de bepaling van de Dublin-Verordening verantwoordelijke lidstaat indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar die lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten

gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die ter overdracht bepaalde lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

57. In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Zij beweert dat er geen aanleiding bestaat om van de Verordening 604/2013 af te wijken.

58. Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Polen uitvoeren

59. Verzoeker heeft Eritrea verlaten in april 2023 en reisde naar Ethiopië, alwaar hij ongeveer twee en een half jaar verbleven heeft. In 2025 reisde verzoeker vervolgens door de Verenigde Arabische Emiraten naar Rusland in 2025. Hij reisde 2 dagen later verder naar Wit-Rusland. Verzoeker kwam in augustus 2025 in Polen aan. De Eurodac-resultaten tonen aan dat hij een verzoek om internationale bescherming in Polen indiende op 11.08.2025. Verzoeker heeft vervolgens ongeveer drie maanden in Polen verbleven. Daarna reisde hij via Duitsland naar België waar hij op ongeveer op 03.12.2025 aangekomen is.

60. Verzoeker uitte tijdens zijn persoonlijk onderhoud reeds bezwaar tegen een overdracht aan Polen Hij stelde dat het opvangcentrum dicht bij de grens was met Wit-Rusland en bang te zijn dat ze hem zouden terug sturen naar Wit-Rusland. Hij verklaarde eveneens tijdens zijn verblijf in Polen slecht behandeld te zijn geweest en onvoldoende voedsel te hebben ontvangen en zich niet veilig voelde in Polen.

61. Bovendien was er geen medische zorg. Verzoeker verklaarde te zijn gelagen door de Wit-Russische grenspolitie en dat hij daardoor nood had aan verzorging maar deze verzorging niet te hebben gekregen in Polen.

62. Wat de mishandelingen betreft, is het algemeen bekend dat het er aan de grens bijzonder gewelddadig aan toe gaat. Dit wordt ook niet ontkend door de verwerende partij.

63. Verder stelt men in het AIDA-rapport:

“In April 2023, following his visit at the Polish-Belarusian border, the UN Special Rapporteur on Human Rights of Migrants remarked: “On both sides of the border, fear of being subjected to further acts of violence or other repercussions, such as pushbacks or detention, has prevented affected migrants from seeking medical and non-medical assistance to address their needs”.

64. Verzoeker stelt niet terug te willen naar Polen omwille van de mishandeling en slechte behandeling die hij aldaar heeft moeten ondergaan. De verklaringen van de verzoekende partij worden bevestigd door talrijke openbare verslagen waarin de systematische tekortkomingen in het ontvangsysteem van asielzoekers in Polen aan de kaak worden gesteld.

65. Er kan niet ontkend worden dat de omstandigheden voor asielzoekers in Polen de laatste jaren onderwerp van grote bezorgdheid zijn. Vooral sinds het uitbreken van de migrantencrisis aan de grens met Wit-Rusland in 2021, zijn er meldingen geweest van onmenselijke leefomstandigheden en schendingen van mensenrechten.

66. Verzoeker verklaarde geen medische hulp te hebben gekregen.

67. Het AIDA Rapport kaart de problemen van de medische zorg verder aan:

“In particular, the quality of medical assistance provided under this agreement has triggered wide criticism.⁴⁰⁸ In particular, access to specialised medical care worsened⁴⁰⁹ and some asylum applicants are refused access to more costly treatments. Sometimes, only after NGOs’ interventions and months of fighting for access to proper medical treatment, asylum applicants were able to receive it. Several cases of refusals of medical treatment, drawing from the SIP’s yearly reports, have been described in the previous AIDA reports.⁴¹⁰ The above-mentioned issues were also reported in 2024.

One of the biggest obstacles in accessing health care that asylum applicants face is the lack of intercultural competence and knowledge of foreign languages among doctors and nurses.⁴¹¹ Petra Medica which is responsible for the provision of medical assistance to asylum applicants is also obliged to ensure interpretation during the medical and psychological consultations, if it is needed. According to the Office for Foreigners, the interpretation services in English, Russian, Ukrainian, Georgian, Persian, Arab, Chechen and Uzbek are available and no complaints have been registered in this regard.⁴¹² However, NGOs have been expressing concerns regarding the availability and quality of the interpretation provided to asylum applicants in connection with medical consultations. In particular, it has been reported that asylum applicants who are not speaking Polish, English or Russian face great difficulties with being provided with medical assistance (they cannot make the needed appointments as the helpline is available only in English and Russian, and they cannot understand a doctor during the appointment, etc.).⁴¹³ In 2024, there were no changes in this regard, it continued to be an issue.

Another challenge is the fact that some clinics and hospitals providing medical assistance to asylum applicants are located far away from the reception centres, so an asylum applicant cannot be assisted by the closest medical facility, except for emergencies. The Office for Foreigners noticed that for those asylum applicants living outside the reception centres health care is provided in voivodeship cities and that coordination of visits is conducted by the Petra Medica helpline, where the asylum applicant can learn about the time of the visit and ways to get the prescription.

In 2024, 10 complaints about medical assistance were registered, all were considered unjustified.⁴¹⁴ They concerned inter alia:

- Long waiting times for consultation;
- Disputing the doctor's diagnosis;
- Request for refund of a visit the foreigner attended without a referral and without knowledge of Petra Medica⁷

68. Verder stelt het AIDA rapport:

“Polish-Belarusian border

The humanitarian crisis at the Polish-Belarusian border that started in August 2021 and continued in 2024 left many prospective asylum seekers without access to material reception conditions, including medical assistance (see Access to the territory and pushbacks). For persons stranded at the border, suffering pushbacks to Belarus and violence from both Polish and Belarusian forces, medical assistance was mostly provided by NGOs, activists and independent doctors.⁴¹⁵ The organisation Medecins Sans Frontieres (MSF), once more present at the Polish-Belarusian border since November 2022, assisted 442 persons (until November 2024), including women and children. 39 of these individuals required urgent specialized medical care in the hospital.⁴¹⁶ In 2024, as in previous years, NGOs, doctors and rescue teams still could not reach third-country nationals staying in the closed near-border area (15m from the border) and behind the fence built at the border.⁴¹⁷ MSF mentioned a case of a group of 30 people prevented from entering Poland by the wall in May 2023: 4 needed urgent medical assistance. However, the paramedics were not allowed to access the area.⁴¹⁸

Moreover, in 2024 the ban on staying in specific areas in the border zone was reintroduced.⁴¹⁹ The area subject to the ban on staying covers a length of 60.67 km of the border, located within the territorial reach of four Border Guard premises. Contrary to the authorities' promises, almost none of the nongovernmental organisations were granted permission to enter this area, which made it difficult to provide humanitarian and medical assistance.⁴²⁰ The only organisation granted access to this zone is MSF. However, in a statement from January 2025, MSF highlighted that its access to the area remains limited, preventing the organisation from providing medical assistance to those in need. Part of the zone remains completely inaccessible to those providing humanitarian or medical assistance. MSF firmly stated that its restricted presence in the zone is insufficient to address the humanitarian and medical needs in the area.⁴²¹

People crossing the Polish-Belarusian border often required medical assistance, in particular in winter. They were starved, dehydrated, freezing (some with hypothermia), suffering from food poisoning, beaten up by – according to their accounts – Polish or Belarusian officers, and with other injuries, inter alia foot and leg injuries resulting walking barefoot or climbing through a wired fence.⁴²² They are often pushed back to Belarus despite their poor medical condition. For example, in its report concerning October 2023, Grupa Granica mentioned a case of two women who were diagnosed with the first-degree hypothermia, who were pushed back to Belarus.⁴²³ Meanwhile, in May, Grupa Granica informed about a 31-year-old man who was pushed back despite having an injured leg. When he was apprehended by the Polish Border Guard, he received some medical assistance (the RTG was done, his leg was put into a medical splint), but then he was forced to go back to Belarus. Unable to move, he lay alone under the fence for a couple of days. Eventually, when the case became a topic of discussion in national media, the injured thirdcountry national was admitted to Poland and taken to the hospital where he was operated.⁴²⁴ The pushbacks of the third-country national were deemed unlawful by the court in March 2024.⁴²⁵ In 2024, Grupa Granica described the pushback of a Syrian man who had a leg injury. Along with him, a man with a heart condition was also attempting to apply for international protection in Poland. After being transported to a Border Guard facility, they were forced to sign a declaration stating that they did not declare a will to seek international protection. According to their account, when they tried to refuse, they were beaten.⁴²⁶ In April 2024, the story of an Eritrean woman who gave birth alone in a forest on the Polish-Belarusian border was reported. The mother and child were transported to a hospital, where the newborn had to stay in an incubator due to difficulties in maintaining body temperature. According to the woman's statement, she had previously been pushed back twice while being heavily pregnant.⁴²⁷

In March 2024, the Border Guard announced the formation of intervention teams. Their task is to conduct search and rescue operations for migrants at the Polish-Belarusian border.⁴²⁸ However, there is no information indicating that these teams actually fulfilled their role. On the contrary, in 2024, there were still reports of pushbacks of individuals in poor health conditions.

The fence built at the Polish-Belarusian border did not stop third-country nationals from crossing this border but contributed greatly to their increased suffering.⁴²⁹ As reported by Grupa Granica, many persons suffered injuries while climbing and coming off the fence, including fractures of the bones. Crossing the border through swamps, wetlands and rivers (paths that are now used more due to the construction of the fence) increased the risk of drownings, injuries, hypothermia and – in consequence – death.⁴³⁰ In January 2025, MSF claimed that:

In the last two years, one-third of MSF patients have suffered injuries from crossing or falling from the border fence, including fractures or deep lacerations. In total, nearly half of the hospital referrals involved individuals requiring hospital care or surgical procedures due to wounds and orthopaedic injuries caused by border barriers.⁴³¹

Over the course of two years, MSF has received 64 requests for medical assistance from at least 123 individuals who were stuck on the other side of the fence and unable to access Poland's border infrastructure, surveillance system, and were being subjected to pushbacks. According to MSF:

Unable to gain direct access to individuals, MSF appealed to the border guard authorities for assistance and to ensure the safety of those affected, in accordance with the rights and responsibilities of these services. However, only a quarter of the calls made to the state authorities resulted in patients being transported to the hospital (a total of 31 people). The rest, over 90 individuals, remained trapped on the eastern side of the barrier, in potentially critical condition, unable to receive urgent medical care.⁴³²

MSF also highlighted the mental health problems of third-country national they treated at the Polish-Belarusian border in 2024: 'Most of the patients showed signs of psychological distress, with 22 of them being in a very severe mental state.'⁴³³

In practice, seeking assistance of the ambulance and referrals to hospitals are treated as a measure of last resort, since the Border Guard has been known to take third-country nationals from hospitals and push them back to Belarus.⁴³⁴ There are reported cases of pushbacks after a person was discharged from hospital. In 2024, the Ombudsman initiated an investigation into the case of a Syrian citizen who was staying in a hospital and was immediately pushed back after being discharged.⁴³⁵ According to the information from the Ombudsman, he expressed a will to apply for international protection and required medical assistance. According to MSF, in 2024, civil society organisations documented at least 13 cases of pushbacks of patients from medical care facilities in the border region.⁴³⁶

69. Het AIDA-rapport benadrukt ernstige problemen in de medische zorg voor asielzoekers in Polen, waaronder het gebrek aan toegang tot gespecialiseerde zorg en de weigering van medische behandelingen, zelfs nadat er maandenlang strijd is geleverd door NGO's om toegang te verkrijgen. Een van de grootste obstakels is het gebrek aan interculturele competentie en vertaalhulp, waardoor asielzoekers moeite hebben om medische zorg te ontvangen. Bovendien zijn veel medische faciliteiten ver weg van de opvangcentra, wat de toegang voor asielzoekers bemoeilijkt.

70. In 2024 werden asielzoekers aan de Poolse-Belarussische grens vaak geconfronteerd met een gebrek aan medische zorg, waarbij de toegang tot hulp werd geblokkeerd door de Poolse grenspolitie en de grensbeveiliging. De hulp van NGO's en onafhankelijke artsen was vaak de enige manier om medische zorg te verkrijgen. Dit werd bemoeilijkt door een 60,67 km lange grenszone waartoe bijna geen enkele organisatie toegang had, met uitzondering van Artsen zonder Grenzen (MSF), hoewel ook hun aanwezigheid beperkt was. In gevallen van ernstige verwondingen of hypothermie werden asielzoekers vaak teruggestuurd naar Wit-Rusland, zelfs als ze medische hulp nodig hadden. Het gebruik van pushbacks en geweld tegen asielzoekers gedocumenteerd als een systematisch probleem, dat hun toegang tot zorg verder belemmerde.

71. Deze situatie komt overeen met de verklaring van de verzoeker, die tijdens zijn persoonlijk onderhoud bezwaar maakte tegen een overdracht naar Polen. Hij verklaarde slecht behandeld te zijn in Polen, onvoldoende voedsel te hebben ontvangen en zich onveilig te voelen. Bovendien bevestigt de verklaring van zijn assistent in België, die de ervaring van de verzoeker in Polen beschrijft als traumatisch, met diepe psychologische schade door de geweldadige en dehumaniserende behandelingen. Verzoeker heeft ernstige psychologische lijden ervaren als gevolg van zijn ervaringen in Polen en heeft grote angst voor een terugkeer naar Polen.

72. De zorgwekkende getuigenissen van verzoeker over zijn tijd in Polen, inclusief de weigerde medische zorg en zijn angstige toestand, worden verder ondersteund door de rapporten van NGO's zoals MSF en de gevallen van geweldadige pushbacks, waaronder gewonden die geen medische zorg ontvingen. De verklaring van de verzoeker wordt versterkt door de ervaringen die gedocumenteerd zijn in het rapport, wat aangeeft dat Polen systematisch in gebreke blijft bij het waarborgen van de basisrechten van asielzoekers, zoals toegang tot zorg en bescherming tegen geweldadige pushbacks.

73. Gezien deze omstandigheden zou een overdracht naar Polen voor de verzoeker, gezien de vastgestelde risico's voor zijn gezondheid en veiligheid, waarschijnlijk een verergering van zijn psychische toestand veroorzaken en zijn vooruitgang in een stabiele opvangomgeving in België in gevaar brengen.

74. Verzoeker verzette zich ook tegen een overdracht naar Polen omwille van de omstandigheden in het opvangcentrum. Het AIDA-rapport stelt hieromtrent het volgende:

"As of 1 July 2024, 498 third country nationals were currently placed in detention centres.⁵¹¹ The duration of the detention period varied. Depending on the place of deprivation of liberty, it ranged from on average 110 days⁵¹² to over 163 days.⁵¹³

As of April 2025, there are 5 detention centres. Men were placed in Białystok, (Krosno Odrzańskie is closed for renovation since September 2024), Biała Podlaska, Przemyśl and Kętrzyn. Lesznów was for unaccompanied minors, families with children and single women.

Furthermore, the Border Guard placed migrants directly stopped at the Polish-Belarusian border in two of its stations (in Dubicze Cerkiewne and Połowce), ⁵¹⁴ defined as "centres for foreigners' registration" (Centrum Rejestracyjne Cudzoziemców). These facilities are very similar to detention centres, as the individuals held in such facilities do not have access to the Internet, computers or phones. Additionally, they cannot access legal assistance, as they are left without any possibility to communicate with the outside world or leave these premises at any time. Moreover, the living conditions were critical, for example, people were sleeping in one big room on the mattresses on the floor.

It is not possible to estimate the length of detention for third country nationals who were detained in more than one centre, as detention centres have separate registration systems.

On 13 August 2021, a new amendment was introduced to the Ordinance of the Ministry of Interior and Administration of 24 April 2015 on the guarded centres and detention centres for foreigners which allows now to place detainees in a dedicated room for third-country nationals or in a residential cell the area of which is not less than 2 sqm per person:

v in the case of no vacancies in rooms for foreigners,

v for a specified period of time,

v not longer than 12 months.⁵¹⁵ This regulation is still in force, although the CPT recommended to restore the minimum standard of living space to 4 m² per detainee in multiple-occupancy rooms in guarded centres for foreigners.⁵¹⁶

There were cases of overcrowding in 2024 in Kętrzyn, Przemyśl and in Biała Podlaska. ⁵¹⁷ Third country nationals are obliged to pay for their stay in a detention centre with the fee calculated on the basis of an algorithm, set in the Act on Foreigners”

75. De detentieomstandigheden zijn duidelijk onmenselijk. In de meeste detentiecentrums slechts 2 vierkante meter per persoon voorzien. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volstaat het dat een gedetineerde over minder dan 3 m² persoonlijke ruimte beschikt om te spreken vaneen schending van artikel 3 EVRM. Vooral als dit gepaard gaat met andere ongunstige omstandigheden, zoals gebrek aan basisvoorzieningen, onvoldoende toegang tot frisse lucht, of gebrek aan mogelijkheden voor sociale interactie en recreatie zoals dit in Polen het geval is.

76. Het AIDA rapport uit verder kritiek op de behandeling van asielzoekers waaronder:

- de detentie van asielzoekers: Ondanks het opschorten van deportaties naar bepaalde landen zoals Eritrea, werden asielzoekers uit deze landen nog steeds in detentie gehouden, soms langdurig.

- Gebrek aan medische zorg en tolken: Migranten hadden vaak geen toegang tot medische zorg, en er was een tekort aan tolken, wat hun communicatie bemoeilijkte.

- Schending van wetgeving: Ontkleedonderzoeken werden uitgevoerd zonder respect voor de wettelijke vereisten, wat de menselijke waardigheid schond.

- Ineffectieve klachtenprocedures: De klachtenprocedures voor gedetineerde vreemdelingen waren onvoldoende betrouwbaar en effectief.

- Trage asielprocedures: Ondanks prioriteit voor kwetsbare groepen, bleven asielprocedures langzaam.

77. Verder stelt GDP in het artikel “Poland: Detainees Hold Largest Hunger Strike To-Date; Poles Called To Vote on Refugee and Migrant Policies“ van 10.10.2023 het volgende over de onmenselijke detentieomstandigheden in Polen:

“Between 5 and 9 September, immigration detainees in Poland’s Przemyśl detention centre (Guarded Centre for Aliens) held a hunger strike against “arbitrary detention” and their prolonged detention in the centre. Taking place against a backdrop of growing anti-migrant rhetoric in the run up to the country’s October elections and referendum, this was the largest collective hunger strike to-date.

According to Grupa Granica, an organisation which assists migrants in Poland, up to 70 people participated in the strike at the centre, which has a detainee population of 100. Amongst their demands, strikers called for access to healthcare, ability to connect with friends and family through social media, and a guarantee that detainees’ rights will be respected. In particular, they called for an end to lengthy detention periods. As one detainee explained to Balkan Insight, detainees in the centre have no idea when they will leave the centre. “Even criminals in prisons know when they will be released,” he said.

The strike reportedly ended soon after masked men stormed into cells within the centre on 8 September, and beat detainees with sticks.

Since 2021, the numbers of migrants and asylum seekers entering Poland has increased, largely due to significant numbers of arrivals entering from Belarus. Many are pushed back into Belarus, while most of those who successfully reach Poland are arrested and detained. According to the Polish Border Guard, by the end of August some 19,000 people had attempted to enter Poland from Belarus this year, compared to 16,000 throughout 2022. According to Grupa Granica, 1,008 foreigners were placed in immigration detention during the first half of 2023.

The country’s ruling party, the Law and Justice Party (PiS), has responded with discriminatory and belligerent language focused on the “defence” of the eastern border from “illegal migrants.” In an attempt to legitimise these policies, on 15 October PiS will hold a referendum (on the same day as the national elections) which includes questions regarding the country’s migrant and refugee policy. Two of the referendum’s four questions are:

“Do you support the removal of the barrier on the border between the Republic of Poland and the Republic of Belarus?”

“Do you support the admission of thousands of illegal immigrants from the Middle East and Africa, in accordance with the forced relocation mechanism imposed by European bureaucracy?”

The referendum has been extensively criticised by rights groups. According to the Helsinki Foundation for Human Rights, the explanatory annex contains deliberately leading information, which “directly suggests the ‘correct’ way to vote. Information spots contain false, simplified information, use rhetorical and emotional manipulations and intentionally create a sense of threat in the recipient.”

The group adds: "Human rights, including the rights of migrants and refugees, are fundamental and inalienable rights of every individual, and their protection should not be left to a politically motivated, populist referendum."

78. De slechte behandelingen van asielzoekers wordt o.a. door Global Detention Project (GDP) aangehaald: "As Poland faces escalating challenges on its borders with both Belarus and Ukraine, the country has come under increasing criticism for its treatment of non-European asylum seekers and migrants, which has included forced pushbacks, deteriorating detention practices, and militarised border controls. While the country has responded generously to the millions of Ukrainians who have fled Russia's war on their country, anti-immigrant rhetoric remains prominent and foreigners from outside Europe are often viewed as security threats."¹⁰

79. In het rapport "POLAND- JOINT SUBMISSION TO THE EUROPEAN COMMITTEE FOR THE PREVENTION OF TORTURE, IN PREPARATION FOR ITS 2022 VISIT TO POLAND MARCH 2022" maakte men reeds de volgende aanbevelingen:

"RECOMMENDATIONS

- Urgently review conditions inside migration-related detention facilities to ensure that detainees are treated humanely and in accordance with international standards, including the provision of adequate space; access to adequate health care and education for children; access to legal advice, information and assistance; adequate food; access to outdoor spaces; access to means of communication with the outside world.
- Repeal national legislation that allows the restriction of personal living space in detention facilities to 2 square meters.
- Respect the principle of non-refoulement in law and practice.
- Cease all push-backs, illegal expulsions and deportations at the Polish border with Belarus and ensure that all migrants are treated with respect and dignity and have full access to basic needs and services, including food, health care, shelter, clothing, protection and legal assistance.
- Carry out independent investigations into all reports of cruel, inhuman or degrading treatment of migrants by security forces and border guards in border regions.
- Cease immediately the arbitrary detention of migrants trying to cross the border between Poland and Belarus in conditions which are inhuman and degrading.
- Ensure that all asylum seekers have full access to asylum determination procedures and repeal legislation that denies access to individuals who cross the border "illegally."
- Repeal national legislation that disrespects the principle of non-refoulement and allows for the immediate removal and non-re-entry of asylum seekers who enter Poland "illegally."
- Urgently investigate reports of discriminatory treatment and possible detention of third country nationals fleeing the war in Ukraine: ensure that all refugees are given equal protection and treatment, in accordance with Article 3 of the

1951 Refugee Convention which stipulates that all member states "shall apply the provisions of this Convention to refugees without discrimination as to race, religion or country of origin."

• End the detention of all minors, both accompanied and unaccompanied, and ensure that this prohibition is respected in practice.

- While children are detained, ensure that they have access to adequate education and health care.
- Cease the detention of survivors of violence pending asylum and return Proceedings"¹¹

80. Hoewel de bestreden beslissing stelt dat Polen partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en er derhalve van uit kan worden gegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM, bewijzen talrijke artikelen en rapporten het tegendeel.

81. De bestreden beslissing is in grote mate gebaseerd op het AIDA-verslag zoals geactualiseerd op 15.07.2025. Er dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij een gedeeltelijke lezing van de beschikbare informatie heeft gedaan. De beslissing van de verwerende partij is bijgevolg niet voldoende gemotiveerd.

82. Polen heeft al meerdere malen mensen teruggestuurd naar hun land van herkomst zonder hun beschermingsbehoeften te hebben beoordeeld en dit in strijd met het beginsel van non-refoulement, dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Zo blijkt immers uit het verslag AIDA 2024 –laatste update van 10.07.2025 – dat migranten geen toegang krijgen tot het Poolse grondgebied aan de grens en worden teruggestuurd naar hun land van herkomst zonder dat hun beschermingsbehoeften worden onderzocht:

« 1. Access to the territory and push backs

Indicators: Access to the Territory

1. Are there any reports (NGO reports, media, testimonies, etc.) of people refused entry at the border and returned without examination of their protection needs? Yes No
2. Is there a border monitoring in place? Yes No
3. If so, who is responsible for border monitoring? National authorities NGOs Other
4. If so, how often is border monitoring carried out? Regularly Rarely Never

In 2024 17,020 persons applied for international protection in Poland, out of which 14,571 were first time applicants.¹² According to the Border Guard statistics, 5,324 persons submitted an application at the olish border crossing points placed at the EU external borders.¹³ Excluding those who submitted applications at airports, there were 3,141 persons coming directly from the territory of Belarus, Russia or Ukraine.

Polish-Ukrainian border: The situation at the Polish-Ukrainian border crossing points has been subject to specific policies since the beginning of the conflict in Ukraine (see Annex on Temporary Protection).

Polish-Belarus border: for conciseness, only developments on 2024 are reported in this update. For details on the situation in previous years, see previous updates to this country report available here. Although the parliamentary elections were won by the opposition at the end of 2023 and some civil society organisations expected a change in the border policy at the Belarusian border, now, over a year later, they report that the new government has failed these expectations and the pushback practices have continued.¹⁴

In June 2024 the ban on entering the buffer zone – area close to the border was reintroduced. It has been prolonged several times, last time on 10 March 2025 for another 90 days.¹⁵ With access to the Polish-Belarusian border restricted, civil society organisations called on the Polish government to address the ensuing humanitarian crisis, because the restriction prevents the provision of humanitarian assistance to people seeking international protection.¹⁶

In October 2024, the Council of Ministers adopted a new migration strategy for 2025- 2030, which, despite its non-binding nature, sets the government's political direction on migration issues, including asylum. It focuses on security issues and according to NGOs, the overall language of the document is political and anti-migrant in nature.¹⁷

Testimonies collected by civil society organisations for 2024 include reports on the use of verbal and physical violence by the Border Guard officers towards migrants seeking to access Polish territory, such as use of firearms. A recent report published by Oxfam and Egala, a grassroot organisation in Poland directly involved in providing assistance in the area near the border lists various forms of abuse faced by people trying to cross the border, highlighting that over the course of 2024 conditions at the border continued to worsen – organisations report violence, including beatings and routine use of pepper spray.¹⁸

The government supports further militarisation of the border area by authorising the use of firearms, a move criticised by NGOs.¹⁹ From mid-2021 until November 2024, organisations operating at the border have been able to verify at least 88 deaths.²⁰ In 2024 alone, there were 5,615 requests for assistance and 1,555 individuals who were subjected to pushbacks reported, with a total of 3,183 pushbacks recorded.²¹

Médecins Sans Frontières (MSF) also confirmed that in 2022-2024, their doctors treated injuries and harm caused to migrants who were pushed back at the Belarusian border.²² On 4 February 2025, MSF spoke before the Polish parliament, outlining what the medical staff have witnessed in over two years at the border.²³ From November 2022 to November 2024, MSF treated 442 people stranded in the wild forests at the Poland-Belarus border, 50% of whom were suffering from physical trauma related to violence. They had sustained injuries from beatings, dog bites and rubber bullets. MSF highlighted that as a result of restricting access to the buffer zone, a large portion of the area remains inaccessible for humanitarian and medical interventions, including by MSF.²⁴

In September 2024 the Council of Europe Commissioner for Human Rights visited Poland after having sent two letters to the Polish authorities, in which the Commissioner expressed his concerns about the return practices on the Belarusian border, especially the use of firearms.²⁵ During the visit, the Commissioner also referred to the cases of criminalisation of persons involved in providing legal and humanitarian assistance on the border and called for any charges to be dropped. ²⁶

HFHR reported in 2024 on an ongoing case from 2022, when the aid workers were detained and charged with organising the unlawful crossing of the Polish-Belarusian border. After two years of proceedings, the prosecutor's office changed the charges brought against the activists. One person was accused of providing food and clothing to persons who crossed the Polish-Belarusian border, providing them with a shelter and allegedly providing them with information useful in case they were detained by Polish law enforcement authorities. The other four persons were accused of transporting members of a migrant family "far into the country", when in fact the distance was shorter than twenty kilometres from the border. According to the prosecution, the persons assisting met the statutory definition of the offence under Article 264a § 1 of the Penal Code, i.e. facilitating unlawful residence in the Republic of Poland. The prosecution claims that they acted intending to achieve a personal gain, not for themselves, but for the persons they were assisting. This offence is punishable by imprisonment of up to 5 years.²⁷ A second court hearing in the case took place on 15 April 2025. ²⁸

HFHR also reported a ruling from 2024 in another case in which the court in Bialystok held that the activists who violated the law forbidding access to a border zone "were motivated by compassion and a determination to help other people in difficult life-threatening conditions" and that "there is no doubt that the defendants saved the health and lives of foreigners by their actions".²⁹

International jurisprudence:

On 4 April 2024 the ECtHR issued a judgement in the case *Sherov and others against Poland* (complaint no 54029/17 and other). The Court held that by not accepting applications for international protection from Tajik nationals in 2016-2017 and repeatedly sending them back to Ukraine, Poland infringed article 3 and 13 of the ECHR and article 4 of the Protocol no 4 to the Conventions. The Polish Border Guard were of the opinion that

the foreigners' reasons to enter Poland were of economic and personal nature. The ECtHR have already issued judgements concerning pushbacks,³⁰ but the facts of the cases referred to the period before the crisis at the border in 2021. These cases have not been properly implemented by the authorities³¹ and the situation of persons in need of international protection have only deteriorated since the facts of these cases took place.

On 12 February 2025, there was a hearing of the case *R.A. and Others v. Poland*, complaint no 42120/21, which refers directly to the crisis that started in 2021 at the Polish-Belarusian border and was followed by legislative amendments sanctioning pushbacks. Namely, the case concerns 32 Afghan nationals who fled after the Taliban took power. In August 2021, they crossed the Polish-Belarusian border irregularly and were immediately trapped in the border zone, unable to move forward because of Polish authorities and unable to return due to Belarusian forces blocking their way. Their requests for international protection were ignored, leaving them stranded without food, water, medical assistance, or shelter for weeks until they were forcibly pushed back to Belarus.³² They maintain that they were eventually returned from Belarus to Afghanistan, where they currently reside.

The case was heard by the Grand Chamber of the ECtHR,³³ only one of ten cases against Poland ever examined by the Grand Chamber since Poland ratified the ECHR in 1993.³⁴

The judgement delivered in this case will give direction in deciding in 30 other cases against Poland, Latvia and Lithuania concerning the situation of persons seeking protection at the border which are pending before the ECtHR.³⁵

Already in April 2025, after the law limiting the right to apply for protection entered into force, the ECtHR granted interim measures in several cases, ordering not to send persons back to Belarus.³⁶ SIP reported a case of interim measure granted on 15 April 2025, which was not respected by the Polish Border Guard. SIP reported that the applicants tried to cross the border on the border crossing with Belarus holding the ECtHR interim measure issued in their case but were not let in.³⁷¹²

83. Op basis van het AIDA-rapport update dd. 15.07.2025 dient er dus vastgesteld te worden dat er meldingen zijn van geweld, waaronder fysiek geweld door grenswachten, en de wetgeving die de rechten van asielzoekers beperkt. Hoewel de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en deze formeel is aanvaard, blijkt uit de rapporten dat de aanvaarding van de aanvraag geen garantie biedt voor de bescherming van de verzoeker tegen pushbacks.

84. De juridische situatie wordt verder gecompliceerd door de wetgevende wijzigingen die pushbacks wettig maken en de praktijken die vaak gericht zijn op het beschermen van de nationale grenzen in plaats van het beschermen van de rechten van de asielzoekers.

85. Het AIDA rapport noemt verschillende gevallen die zijn behandeld door het EHCR, waaronder gevallen waarin Polen verantwoordelijk werd gehouden voor de schending van de rechten van migranten door hen terug te sturen zonder hun verzoek om bescherming in overweging te nemen. De zaak Sherov tegen Polen en de lopende zaak *R.A.* en anderen tegen Polen wijzen op de juridische implicaties van dergelijke handelingen, waarbij Polen wordt beschuldigd van het schenden van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op bescherming tegen onmenselijke behandeling en het recht op toegang tot effectieve rechtsmiddelen waarborgen.

86. Het argument van verwerende partij dat verzoeker zich in een "anders" situatie zou bevinden omdat hij een formele verzoeker is en aanspraak kan maken op asiel, is onvoldoende om zijn vrees voor een terugsturing naar Wit-Rusland te ontkrachten. De situatie aan de grens, waar asielzoekers zonder adequate bescherming het risico lopen om het land weer uitgezet te worden, betekent dat de formele status als verzoeker om bescherming niet altijd in de praktijk wordt nageleefd. Het feit dat de betrokkene zich in een grensgebied bevindt waar "push-backs" plaatsvinden, maakt het niet minder waarschijnlijk dat hij slachtoffer kan worden van een dergelijke praktijk, ondanks zijn status als verzoeker om bescherming.

87. Polen heeft de verantwoordelijkheid om de rechten van asielzoekers te beschermen, ongeacht hun formele status. De rapporten over de behandeling van asielzoekers door de Poolse autoriteiten maken duidelijk dat er sprake is van schendingen van de EU-wetgeving en de verplichtingen van Polen onder het EVRM. Dit versterkt de bezorgdheid van de betrokkene dat zijn rechten niet worden gewaarborgd, zelfs als hij officieel als verzoeker om internationale bescherming wordt behandeld.

88. Samenvattend is het belangrijk te benadrukken dat de betrokkene zich terecht zorgen maakt over zijn situatie, gezien de gedocumenteerde gevallen van geweld en onrechtmatige terugsturingen aan de Poolse grens. Het systeem van bescherming in Polen vertoont tekortkomingen die de veiligheid van de betrokkene in gevaar kunnen brengen, zelfs als hij de formele status van verzoeker om bescherming heeft.

89. De rapporten en de lopende rechtszaken wijzen op systematische schendingen van de rechten van asielzoekers aan de Poolse grens, wat een duidelijke indicatie is dat de verzoeker mogelijk in gevaar wordt gebracht, zelfs na de formele acceptatie van zijn verzoek om internationale bescherming.

90. In het Human Rights Watch rapport van 10 december 2024 blijkt eveneens dat ook mensen die al een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend of zelfs al in Polen zijn en hun aanvraag willen indienen, onwettig kunnen worden teruggestuurd naar Belarus door de Poolse grensautoriteiten. Human Rights Watch heeft in november 2024 interviews gedaan met 22 asielzoekers die zich op dat moment wél in Polen bevonden en al in staat waren om asiel aan te vragen. Het rapport stelt expliciet dat 17 van hen meerdere keren door Poolse grenswachters zijn teruggeduwd naar Wit-Rusland voordat ze erin slaagden

Polen binnen te komen en uiteindelijk asiel konden aanvragen. Het rapport meldt dat sommige van deze mensen zelfs al in Polen waren — kilometers van de grens — en toch werden aangehouden en zonder procedure teruggestuurd, ondanks dat ze expliciet hadden gevraagd om bescherming. Dat betekent dat de situatie zoals beschreven in de bestreden beslissing — namelijk dat “asielzoekers die officieel worden overgedragen en als beschermingszoeker terugkeren, geen risico lopen op pushbacks” — niet strookt met de feiten zoals vastgelegd in het recente HRW rapport.

91. Uit dat rapport blijkt juist dat:

- Het feit dat iemand asiel wil aanvragen of dat hij al in Polen is, geen garantie biedt dat hij effectief toegang krijgt tot de asielprocedure; en

- Poolse grensautoriteiten in de praktijk personen hebben teruggestuurd, zelfs nadat zij duidelijk hadden gemaakt dat ze bescherming wilden zoeken.

92. Amnesty International meldt in het verslag “Poland: cruelty not compassion at Europe’s other borders” van 11 april 2022 al diverse pijnpunten.¹⁴

93. In 2024 hebben 7.716 buitenlanders internationale bescherming aangevraagd in Polen, 79% meer dan in dezelfde periode een jaar eerder, blijkt uit officiële gegevens. Alleen al in juni vroegen 1.766 buitenlanders asiel aan, het hoogste maantotaal in minstens zeven jaar. De meeste aanvragen (bijna 60%) kwamen van burgers uit Oekraïne en Wit-Rusland. Maar de grootste relatieve toename van het aantal aanvragen werd geregistreerd onder mensen uit Afrikaanse landen, waaronder Somalië (met een 11-voudige stijging) en uit het Midden-Oosten, waaronder Syrië (een verviervoudiging).

94. Gezien de tekortkomingen die reeds in het Poolse opvangsysteem zijn vastgesteld, heeft deze toename van het aantal aankomsten op Pools grondgebied ongetwijfeld niet geleid tot een verbetering van de huidige omstandigheden en lijkt de situatie die reeds zeer problematisch was enkel nog maar te verergeren.

95. De Poolse regering erkent zelf dat haar opvangsysteem volledig achterhaald is en een verzadigingspunt heeft bereikt, wat leidt tot refoulement van migranten door de lokale autoriteiten.

96. Daarnaast worden de migranten die er toch in slagen het Pools grondgebied te bereiken uiteindelijk mishandeld en onmenselijk behandeld.

97. In die zin kan ook naar de alarmerende vaststelling van Amnesty International gewezen worden:

[...]

98. Bovendien blijkt uit de bevindingen van het AIDA-rapport dat de toegang tot kosteloze rechtsbijstand problematisch is in Polen, zowel in de eerste bestuurlijke fase als in de beroepsprocedure. De gebrekkige toegang tot kosteloze rechtsbijstand in de administratieve fase houdt een tekortkoming in in de zin van richtlijn 2013/32. Het systeem is zeer inefficiënt en verzoekers om internationale bescherming worden in de praktijk nauwelijks juridisch bijgestaan.

99. Verschillende Europese rechtbanken stelden systemische tekortkomingen vast van het Poolse asielstelsel en besloten dat een transfert naar dat land een schending inhoudt van artikel 4 van het Handvest: HFHR also reported cases in which the courts of other Member States decided not to transfer a person seeking protection to Poland under Dublin.[22] In a judgment from 5 September 2022, the Administrative Court of Minden found that due to existing deficiencies in the refugee reception system, returnees to Poland could be subject to inhuman or degrading treatment, contrary to Article 4 of the EU Charter of Fundamental Rights.[23] A similar justification was given by the Administrative Court in Hanover (Germany) in a judgment of 7 October 2022, which considered the poor conditions in guarded centres for foreigners and the risk of nearly automatic detention.[24] Also, the Court in the Hague in the judgement from 31 May 2022, prevented a Dublin transfer to Poland based on the assumption that the independence of the judiciary in Poland is under serious pressure and that there are serious concerns about whether the universal human rights of the LGBTQ+ persons are respected in Poland.[25] However, in 2023 the latter Court generally upheld transfers to Poland, relying on interstate trust.[26]

Last but not least, on 15 June 2022, the Court in the Hague, examining the case of a person seeking international protection who was to be returned to Poland, asked the CJEU a preliminary question regarding the Dublin transfers to countries that, despite being members of the European Union, ‘seriously and systematically infringe the EU law’.¹⁸

100. Voor al deze redenen is Polen niet in staat om adequaat in te spelen op de behoeften van asielzoekers en lijkt zij in plaats daarvan een beleid te voeren om de indiening van asielaanvragen te ontmoedigen.

101. Gelet op het voorgaande, zou de overdracht van de verzoekende partij naar Polen onder de Dublin procedure strijdig zijn met artikel 3.2 van de Dublin III Verordening en artikel 3 EVRM.

102. De verwerende partij voert slecht een eenzijdige lezing van haar informatie bronnen en houdt geen rekening met de informatie waarin de Poolse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, in tegenstelling daarvan handhaaft een algemene abstracte en stereotype motivering, zonder aan te tonen dat Polen de verzoekende partij daadwerkelijk zal behandelen door haar toegang tot internationale bescherming te garanderen, zonder dat haar ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd.

103. Er is dus geen enkele garantie dat de verzoekende partij naar behoren behandeld zal worden. Bijgevolg heeft de verwerende partij gefaald in het voeren van een zo streng mogelijk onderzoek naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft zij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980.

104. Bovendien, gelet op de afwezigheid van afdoende juridische bijstand en gelet op het gegeven dat er een kans bestaat dat verzoeker uitgewezen zal worden naar Eritrea, zijn de gevolgen in de praktijk eens zo cruciaal zijn bij de overwegingen betreffende een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker brengt hiermee dan ook bewijs mee dat bij een eventuele verwijdering naar Polen, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat hij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Polen er niet met zekerheid gesteld kan worden dat dit het geval is. Dat dit wezenlijk obstakel in het bekomen van internationale bescherming een concretisering uitmaakt van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker.

105. Verwijzingen naar algemene rapporten volstaan dan ook in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten die terugkeren naar Polen conform de Dublin III-verordening. Verzoeker verwijst in onderhavig geval naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen (al dan niet onder de Dublin III-verordening).

106. [...]

107. Er zijn dus wel degelijk structurele tekortkomingen betreffende de toegang tot de asielprocedure, met name de mogelijkheid tot kosteloze en adequate juridische bijstand; de gewelddadige houding van politie tegenover vreemdelingen, gebrek aan toegang tot medische hulp, de mensonwaardige omstandigheden in de opvangcentra's.... Dat dit een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhalen en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht. Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken. Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, onderlijnt verzoeker zoals hierboven aangegeven aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

108. Verzoeker wenst verder te benadrukken dat in geval van een uitwijzing van een asielzoeker, het aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit eens te meer indien de wetgeving van desbetreffend land recentelijk gewijzigd werd. Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Polen zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

109. Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij bovendien afdoend en deugdelijk moeten nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Polen. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing. Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Polen. Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd.

110. De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Polen zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

111. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Polen een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Polen uit te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Polen uitwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

112. Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn

belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is:

[...]

113. Redelijkerwijs kan niet worden betwist dat de juistheid van de motivering van het genomen beslissing een essentieel element van de wettigheid ervan vormt.

114. Artikel 3 van bovengenoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat :

[...]

121. [Het] recht om te worden gehoord de betrokkene in staat moet stellen "op nuttige en doeltreffende wijze" alle elementen bekend te maken die zich verzetten tegen de vaststelling van de beoogde maatregel.

122. Het recht om te worden gehoord - als het als zodanig kan worden omschreven - vond plaats in een kwestie van notulen, hij had geen voorafgaande bijstand van een raadsman; hij kreeg geen informatie over het soort beslissing dat de autoriteiten overwogen te nemen. Daarmee heeft de tegenpartij haar zorgplicht en het voorzorgsbeginsel geschonden.

123. In het onderhavige geval zal Uw Raad vaststellen dat verweerster niet de moeite heeft genomen om verzoeker te ondervragen over de elementen van zijn concrete situatie met betrekking tot zijn persoonlijke situatie alvorens het bestreden beslissing te nemen of dient minstens vastgesteld te worden dat verwerende partij de aangehaalde elementen door verzoeker niet grondig heeft onderzocht, in het bijzonder wat zijn gezinsleven betreft.

124. Uit het voorgaande volgt dat de verzoeker niet in staat is geweest de informatie met betrekking tot de schrijnende situatie in Polen naar voren te brengen."

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De inhoud verschaft verzoeker prima facie het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker toekomt aan de Poolse autoriteiten en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, c) van de Dublin III-verordening. Hij licht toe dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden geregistreerd in Polen naar aanleiding van het indienen van een verzoek om internationale bescherming op 11 augustus 2025 en dat Polen op 16 december 2025 instemde met het terugnameverzoek op grond van voormelde bepaling van de Dublin III-verordening. Verweerder gaat verder concreet in op de verklaringen van verzoeker tijdens het zogenaamde Dublin-interview en licht toe waarom volgens hem op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een overdracht aan Polen. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Polen geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdend met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Polen. Verweerder duidt ook welk bronnenmateriaal hij hiervoor heeft gebruikt en motiveert zijn besluit concreet op basis van de bevindingen in de gehanteerde gezaghebbende rapporten. De uitgebreide motivering in dit verband stelt verzoeker prima facie op voldoende wijze in staat om te begrijpen waarom het bestreden overdrachtsbesluit werd genomen, derwijze dat hij er zich in rechte tegen kan verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde bepalingen wordt op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.3.4. Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in beginsel toekomt aan Polen, dit op grond van artikel 18, lid 1, c) van de Dublin III-verordening en gelet op het terugnameakkoord met Polen van 16 december 2025.

2.3.5. Verzoekers kritiek komt er in wezen op neer dat hij van mening is dat zijn overdracht aan Polen in strijd is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest en in dit verband geen voldoende zorgvuldig en evenmin een redelijk onderzoek heeft plaatsgevonden.

2.3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en

onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (bv. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwens-beginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van haar overdracht naar de op grond van de Dublin III-verordening verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vevat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen voorhanden zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en

van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van verzoekers om internationale bescherming zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij verder de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.7. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het EU-Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HvJ heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het HvJ bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze verzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het HvJ nog bevestigd dat de tekortkomingen, die hetzij structureel zijn hetzij bepaalde personen raken, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het EU-Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt

om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (§§ 91 en 92).

2.3.8. De Raad benadrukt allereerst dat verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit uitgebreid is ingegaan op de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Polen en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Hij onderzocht de algemene situatie voor Dublin-terugkeerders in Polen, dit in het licht van de relevante rechtspraak van het HvJ en het EHRM en aan de hand van relevante en objectieve landeninformatie, met name het rapport van het onder meer door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database", met een laatste update in juli 2025 (hierna: het AIDA-rapport), en het EUAA-rapport "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland" van 30 mei 2023 (hierna: het EUAA-rapport). Verweerder heeft deze rapporten onderworpen aan een inhoudelijk onderzoek. Hij ging concreet in op verschillende aspecten die de Poolse procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming kenmerken en kwam op basis daarvan tot een genuanceerde beoordeling van de situatie van Dublin-terugkeerders in Polen. Hij hield er zo ook rekening mee dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de procedure voor internationale bescherming en de opvang van verzoekers, maar was van oordeel dat dit niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de procedure voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen. Evenmin zag verweerder redenen op individuele gronden waardoor verzoeker ingevolge een overdracht aan Polen zou worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Ook in dit verband blijkt een concreet onderzoek, waarbij rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn Dublin-interview.

2.3.9. Verzoeker herhaalt in eerste instantie zijn verzet tegen een overdracht aan Polen zoals hij dit reeds tot uiting bracht tijdens zijn Dublin-interview, met name omdat hij er werd opgevangen in een opvangcentrum dicht bij de grens met Wit-Rusland en hij bang was dat ze hem zouden terugsturen naar dit land en omdat hij aangaf in Polen slecht te zijn behandeld, er onvoldoende voedsel te hebben gekregen, zich er onveilig te hebben gevoeld en er geen medische zorg te hebben gekregen nadat hij door de Wit-Russische grenspolitie was geslagen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat verweerder rekening hield met deze verklaringen van verzoeker. Hij was evenwel van oordeel dat deze verklaringen geen gegronde redenen vormen voor verzoekers verzet tegen een overdracht aan Polen.

Inzake zijn vrees om door Polen te worden teruggestuurd naar Wit-Rusland werd gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene stelt dat het opvangcentrum dicht bij de grens met Wit-Rusland was. Hij stelt dat hij bang is, dat ze hem zouden terugsturen naar Wit-Rusland.

In Polen wordt er gewag gemaakt van "push backs" naar Wit-Rusland door de Poolse grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (pagina 13).

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Poolse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

We wensen er op te wijzen dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen zal worden overgedragen nadat de Poolse instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Polen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten."

Inzake de voorgehouden slechte behandelingen in Polen werd verder gemotiveerd als volgt:

"De vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene (gedurende +/- 5 dagen) door de Poolse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens impliceert op zich geen inbreuk op

artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

Betrokkene reikt geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn(2013/32/EU). Het komt de Poolse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

Het verhaal van betrokkene impliceert dat hij na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming binnen een redelijke termijn werd overgebracht naar een open opvang centrum en dus werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf op het grondgebied.

We stellen betreffende de verklaring van betrokkene dat hij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Polen, ondanks het feit dat hij het niet van plan was om dit te doen, omdat hij anders Polen en Europa niet mocht binnen reizen, dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Polen en dat, indien hij geen verzoek in Polen wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Polen weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Polen de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

[...]

De betrokkene verklaart dat hij ongeveer 5 dagen in een gesloten centrum verbleef. Hij stelt dat hij er onvoldoende voedsel en medische zorgen ontving. In sommige detentiecentra wordt het voedsel geleverd door externe aanbieders (Biała Podlaska), terwijl in andere centra het voedsel in de centra wordt bereid (bijvoorbeeld in Białystok). Er zijn gespecialiseerde diëten beschikbaar, bijvoorbeeld vegetarisch, veganistisch, aangepast voor moslims, aangepast voor zwangere of borstvoeding gevende vrouwen of diabetici. Andere diëten kunnen door een arts worden voorgeschreven en moeten dienovereenkomstig worden gevolgd (AIDA-rapport, pagina 112). Volgens de wet hebben alle gedetineerden toegang tot reguliere gezondheidszorg. Over het algemeen worden artsen en verpleegkundigen aangenomen om in detentiecentra te werken (AIDA-rapport, pagina 115).

[...]

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Poolse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere

verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties.

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart dat zijn gezondheid goed is. Hij stelt geen medische of psychologische problemen te hebben.

De betrokkene haalde eerder aan dat hij in Wit-Rusland geslagen werd en dat hij daarvoor geen medische verzorging ontving in Polen.

Tot op heden bracht de betrokkene geen medische attesten of andere objectieve elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (AIDA-rapport, pagina 77; EUAA-rapport, pagina 8). Gezondheidszorg voor asielzoekers wordt door de overheid gefinancierd. Indien een verzoeker geen toegang heeft tot materiële opvangvoorzieningen of deze zijn beperkt, dan heeft de verzoeker nog steeds recht op gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 77). Basis gezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren in elk opvangcentrum. De Dienst voor Vreemdelingen verduidelijkte in 2023 dat de GP in de centra 3 diensturen per 40 asielverzoekers heeft, terwijl een verpleegster 7 uren heeft voor hetzelfde aantal patiënten. Beiden hebben 3 uur per week extra per 40 bijkomende asielzoekers. De GP is minstens 2 keer per week aanwezig in de centra en de verpleegsters/verplegers vijf keer per week (AIDA-rapport, pagina 77-78).

Gezondheidszorg voor asielaanvragers omvat behandeling voor personen die lijden aan geestelijke gezondheidsproblemen. Op 1 augustus 2023 zijn de regels betreffende de werktijden van psychologen veranderd. Ze hebben nu 5 diensturen per 120 asielaanvragers en 1 uur per week extra voor elke extra 50 asielaanvragers. Asielaanvragers kunnen ook worden doorverwezen naar een psychiater of een psychiatrisch ziekenhuis. In 2024 bleven de regels hetzelfde. In 2024 werd, volgens het Bureau voor Vreemdelingen, psychologische ondersteuning geboden door vier ngo's (AIDA-rapport, pagina 78). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (AIDA-rapport, pagina 79). We merken op dat in het AIDA-rapport gesteld wordt dat verzoekers eveneens in een gesloten centrum toegang hebben tot gezondheidszorg en dat dit niet enkel gelimiteerd is tot dringende medische zorgen (AIDA-rapport, pagina 115).

Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.”

Verzoeker kan niet volstaan met het louter herhalen van zijn verklaringen tijdens het Dublin-interview om het incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling van verweerder hieromtrent in het licht van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-handvest aan te tonen.

2.3.10. Verzoeker bespreekt in zijn middel vervolgens uitgebreid de problematiek aan de grens van Polen met Wit-Rusland. Hierbij worden de (gewelddadige) pushbacks aangehaald die aan de Poolse grens werden uitgevoerd en de recente wetgeving die grensbewakers toelaat om vuurwapens te gebruiken. Hieruit blijkt ook dat migranten uit angst voor geweld of repercussies, zoals vasthouding of pushbacks, geen medische of andere hulp durven te vragen of hen medische hulp wordt ontzegd. Verzoeker stelt dat deze problematiek ook actueel nog bestaat en reeds aanleiding was voor enkele rechtszaken bij het EHRM. Hij citeert informatie uit het AIDA-rapport, een rapport van Human Rights Watch van december 2024 en verslagen van Amnesty International van 2022.

Het is op zich niet betwist dat verzoeker via Wit-Rusland naar Polen is gereisd. Zelf gaf hij echter niet aan dat hij aan de Poolse kant van de grens gewelddadig werd behandeld of door Polen reeds werd teruggedreven naar Wit-Rusland. Hij maakte tijdens zijn Dublin-interview enkel gewag van geweld vanwege de Wit-Russische autoriteiten. Hij was ook in de mogelijkheid om in Polen een verzoek om internationale bescherming in te dienen en werd er, na een verblijf van 5 dagen in een gesloten centrum, overgebracht naar een opvangcentrum.

De Raad kan verder niet anders dan vaststellen dat verzoekers betoog inzake de situatie aan de grens tussen Polen en Wit-Rusland geen betrekking heeft op omstandigheden waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker er thans in dreigt terecht te komen als Dublin-terugkeerder. Uit de rechtspraak van het HvJ blijkt dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. Daarbij moet volgens het HvJ wel worden beoordeeld of de vreemdeling na overdracht een reëel risico loopt om aan dergelijke praktijken te worden blootgesteld (HvJ 29 februari 2024, C-392/22, X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid). De bestreden beslissing werd genomen op grond van de vaststelling dat verzoeker eerder in de Poolse hoofdstad reeds een verzoek om internationale bescherming indiende enerzijds, en dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk akkoord zijn gegaan met een overname op grond van artikel 18, lid 1, c) van de Dublin III-verordening anderzijds. Hierbij is het ook van belang te wijzen op de waarborg opgenomen in artikel 18, lid 2, paragraaf 2 van de Dublin III-verordening: *“Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond.”* Met de terecht kritiek op het vijandig klimaat en de pushbacks aan de Poolse grens met Wit-Rusland toont verzoeker echter niet aan dat hij, nu hij overeenkomstig de bepalingen van de Dublin III-verordening aan Polen zal worden overgedragen nadat de Poolse instanties daarmee uitdrukkelijk instemden, en verzoeker dus naar Polen zal terugkeren op regelmatige wijze en met een geldig doorlaatbewijs dat hem door de Belgische instanties wordt verstrekt, een reëel risico zou lopen om aan de aangehaalde praktijk te worden onderworpen. Verzoeker houdt voor dat de indiening van een verzoek om internationale bescherming aan de grens in Polen nog geen garantie is dat men niet zal worden teruggedreven en er ook gevallen zijn gekend van personen die de grenzen reeds hadden overgestoken en zich enkele kilometers op het Poolse grondgebied bevonden doch alsnog werden teruggedreven naar Wit-Rusland, onder meer door verwijzing naar het rapport van Human Rights Watch. Hij gaat er hierbij echter aan voorbij dat deze gevallen telkens betrekking hadden op personen die kort daarvoor illegaal de buitengrens van Polen hadden overschreden en zich nog in de nabijheid van deze grens bevonden, terwijl hij als Dublin-terugkeerder op legale wijze het Poolse grondgebied opnieuw kan betreden. Hij toont ook niet concreet aan dat hij bij een overdracht aan Polen in het kader van de Dublin III-verordening alsnog riskeert terecht te komen aan de buitengrens van dit land of de onmiddellijke nabijheid ervan. Er ligt geen enkele informatie voor dat Dublin-terugkeerders in Polen een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van pushbacks. Aldus blijkt ook niet dat verweerder ter zake welbepaalde concrete informatie heeft veronachtzaamd. De door het HvJ opgeworpen omstandigheden die een overdracht wel in de weg staan, blijken in casu niet en worden door verzoeker alleszins niet aangetoond.

2.3.11. Verzoeker weerlegt de beoordeling in de bestreden beslissing verder niet dat hij in Polen opnieuw toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming en hij zijn eerdere procedure zal kunnen laten heropenen. Ook de beoordeling dat Polen zijn verzoek zal onderzoeken op individuele, objectieve en gedegen wijze en met eerbiediging van de internationale en Europeesrechtelijke normen waartoe zowel België als Polen zijn gebonden, wordt niet onderuit gehaald. Verzoeker haalt aan dat de asielprocedures in Polen *“traag”* zouden verlopen. Nog wijst hij op zeer algemene wijze op tekortkomingen in de toegang tot kosteloze rechtsbijstand. Dit kan echter niet volstaan om aan te tonen dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming in Polen waardoor verzoekers er dreigen te worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest of aan een risico op refoulement. Het enkele gegeven dat verzoekers moeilijkheden kunnen ervaren om toegang te verkrijgen tot kosteloze rechtsbijstand in de eerste fase van de procedure en in de beroepsfase maakt nog niet dat deze rechten illusoir zijn en verzoekers er onvoldoende waarborgen hebben op een kwaliteitsvolle behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming.

2.3.12. Wat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Polen betreft, wordt in het bestreden overdrachtsbesluit vastgesteld dat, volgens het AIDA-rapport, verzoekers recht hebben op opvang vanaf het ogenblik dat zij zich aanmelden bij een opvangcentrum. Verweerder vervolgt dat, volgens het EUAA-rapport, materiële opvangvoorzieningen bestaan uit het volgende: *“opvang in het centrum met het bijhorende sociale assistentiepakket, een geldbijdrage om eigen verblijf op het grondgebied van de Republiek van Polen te financieren, medische zorgen, assistentie bij een vrijwillige terugkeer en assistentie bij een transfer naar een andere Lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming onder Regulatie 604/2013”*.

Verzoeker wijst op een verhoogd aantal ingediende beschermingsverzoeken in Polen in 2024 en stelt dat dit *“ongetwijfeld”* niet heeft geleid tot een verbetering van de opvangomstandigheden. Volgens hem zou de Poolse regering ook hebben erkend dat de opvang een verzadigingspunt heeft bereikt, al duidt hij niet waaruit

hij deze informatie heeft gehaald. Hiermee weerlegt hij geenszins de volgende beoordeling in het bestreden overdrachtsbesluit, die steun vindt in het AIDA-rapport: *“Er zijn volgens het AIDA-rapport enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten. (AIDA-rapport, pagina 60). De financiële steun die verzoekers krijgen zowel in de opvangcentra als voor privéaccommodatie is vaak niet voldoende om hun eigenlijke kosten te dekken. Deze tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te helpen met verschillende taken (AIDA-rapport, pagina 65). Er worden geen gevallen gerapporteerd waarbij verzoekers om internationale bescherming geen toegang hebben tot opvang wegens een tekort aan plaatsen. De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, hoewel ze nog steeds kunnen verschillen van centrum tot centrum (AIDA-rapport, pagina 69-70).”* Er kunnen zeker opmerkingen worden gemaakt over de opvangvoorzieningen in Polen, zoals verzoeker aangeeft en trouwens het bestreden overdrachtsbesluit ook toegeeft, maar de vermeldingen in het AIDA-rapport wijzen niet op omstandigheden die een zeker niveau van hardheid vertonen of waardoor de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid werd bereikt zoals hogerop geduid in rechtspraak van het EHRM en het HvJ. Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling van het bestuur ter zake incorrect of onzorgvuldig is. Hij beperkt zich tot een blote bewering dat talrijke openbare verslagen duidelijk zouden aangegeven dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de opvang- en onthaalvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen, zonder dit concreet aan te tonen. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat het niet volstaat dat er zich problemen of tekortkomingen voordoen. Er moet sprake zijn van systematische tekortkomingen of nog van tekortkomingen die maken dat de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt bereikt waarbij de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoeker toont niet concreet aan dat de opvangomstandigheden zodanig zijn dat hiervan sprake zou zijn.

2.3.13. Wat de opvangomstandigheden betreft, verwijst verzoeker nog naar passages in het AIDA-rapport inzake de detentie van derdelanders. Volgens hem zijn de detentieomstandigheden in Polen onmenselijk.

Uit het AIDA-rapport (p. 95) blijkt evenwel dat in de praktijk de meeste verzoekers om internationale bescherming niet worden vastgehouden, al komt het wel regelmatig voor. Verzoekers om internationale bescherming worden slechts in een detentiecentrum opgevangen als er geen toevlucht kan worden genomen tot alternatieven voor vasthouding. Bovendien kan dit slechts op volgende gronden:

1. Om de identiteit van de asielzoeker vast te stellen of te verifiëren;
2. Om, met de medewerking van de asielzoeker, informatie te verzamelen die verband houdt met de asielaanvraag en die niet kan worden verkregen zonder de asielzoeker in bewaring te nemen en waarbij een aanzienlijk risico op onderduiken bestaat;
3. Om het terugkeerbesluit te nemen of uit te voeren, indien een asielzoeker eerder de mogelijkheid had om asiel aan te vragen en er een gerechtvaardigd vermoeden bestaat dat de asielzoeker asiel heeft aangevraagd om de terugkeer uit te stellen of te verhinderen;
4. Wanneer dit om veiligheidsredenen noodzakelijk is;
5. Overeenkomstig artikel 28 van de Dublin III-verordening, wanneer er een aanzienlijk risico op onderduiken bestaat en onmiddellijke overdracht aan een ander EU-land niet mogelijk is.

Uit verzoekers eigen verklaringen volgt dat hij tijdens zijn eerdere passage in Polen weliswaar enkele dagen werd vastgehouden, maar dat hij vervolgens, gelet op zijn ingediende verzoek om internationale bescherming, werd verwezen naar een opvangcentrum. Dit wijst er niet op dat Polen in zijn geval van oordeel is dat er concrete redenen spelen voor zijn vasthouding tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad ziet ook niet direct redenen waarom dit dan plots anders zou liggen na zijn overdracht Polen. Verzoeker toont dit alleszins niet aan. Aldus liggen geen concrete aanwijzingen voor dat verzoeker na zijn overdracht zal worden vastgehouden in Polen en zodoende kan ook niet blijken dat de in dit verband door hem aangehaalde informatie van aard is zijn overdracht aan Polen in de weg te kunnen staan.

In het AIDA-rapport leest de Raad bovendien dat detentie vooral vaak wordt toegepast bij het illegaal overschrijden van de grens tussen Polen en Wit-Rusland, dit op initiatief van grenswachten (p. 96). De door verzoeker geciteerde landeninformatie handelt ook deels over de detentie van migranten die werden onderschept aan de Wit-Russische grens na illegale overschrijding van de buitengrens. Zoals reeds werd aangehaald, wordt verzoeker echter overgedragen aan de Poolse autoriteiten op grond van de Dublin III-verordening, zodat niet blijkt dat hij zich in dezelfde situatie bevindt. Zoals verzoeker aanhaalt, is er verder weliswaar sprake van dat in 2024 ook personen uit Eritrea soms worden vastgehouden, ondanks het

gegeven dat geen verwijderingen plaatsvinden naar dit land en een hoog erkenningspercentage. Er blijkt echter niet dat dit ook specifiek geldt voor Dublin-terugkeerders die legaal Polen kunnen betreden.

Ten overvloede wijst de Raad nog op het volgende.

In zoverre verzoeker wijst in een rapport van oktober 2023 en enkele aanbevelingen van het “*European Committee for the prevention of torture*” naar aanleiding van een bezoek in maart 2022 om de situatie in de detentiecentra te duiden, acht de Raad deze informatie allereerst niet langer of alleszins minder relevant dat het door verweerder aangehaalde AIDA-rapport dat specifiek handelt over verzoekers om internationale bescherming en Dublin-terugkeerders. De Raad beoordeelt de detentieomstandigheden dan ook op basis van dit laatste rapport, dat een overzicht geeft van de meest recente informatie hierover.

Verzoeker toont niet met voldoende actuele gegevens aan dat de situatie in de detentiecentra wijst op tekortkomingen die maken dat de bijzonder zwaarwegende drempel wordt bereikt die is vereist om te kunnen spreken van onmenselijke of vernederende omstandigheden. Verzoeker kaart aan dat ten gevolge van Poolse reglementering gedetineerden kunnen worden geplaatst in kamers met een “*minimale oppervlakte*” van 2m² per persoon, “*bij gebrek aan andere beschikbare ruimtes*”, dit voor maximaal 12 maanden. Het gaat over een mogelijkheid om mensen te plaatsen in ruimtes met een “*minimale*” oppervlakte van 2m² en als er geen andere beschikbare ruimtes ter beschikking staan. Ook al kunnen krappe detentieruimtes zeker niet worden goedgepraat, en is het strijdig met een aanbeveling van het CPT om 4m² te voorzien, de Raad kan hieruit nog niet afleiden dat er in de praktijk sprake is van omstandigheden die maken dat de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt bereikt zoals eerder geded. De thans voorliggende gegevens wijzen erop dat de verschillende detentiecentra eind 2024 niet volledig waren bezet (p. 110) en, rekening houdend met deze vaststelling, kan niet blijken dat 2m² de norm zou zijn of dit zelfs maar vaak zou voorkomen. Minstens toont verzoeker dit niet concreet aan, net zomin als dat hij aantoont dat de verblijfsomstandigheden in detentie over het algemeen gezien als onmenselijk of vernederend moeten worden aangemerkt.

Verzoeker wijst nog op algemene wijze op een gebrek aan medische zorg in de detentiefaciliteiten. Zoals wordt aangehaald door verweerder, blijkt uit het AIDA-rapport echter dat gedetineerden volgens de wet toegang hebben tot reguliere gezondheidszorg en dat er over het algemeen wel degelijk artsen en verpleegkundigen worden aangenomen om in de detentiecentra te werken. Ook al wordt de medische hulp in de detentiecentra als ontoereikend beoordeeld (p. 109), gedetineerden hebben volgens het AIDA-rapport wel degelijk in de praktijk toegang tot gezondheidszorg die niet is beperkt tot dringende medische hulp (p. 112). In zoverre verzoeker nog wijst op ontkleedonderzoeken die niet volgens de wet worden uitgevoerd, blijkt dit betrekking te hebben op de gebouwen van de grenspolitie en kan aldus niet blijken dat verzoeker zelf hiermee zal worden geconfronteerd na zijn overdracht. Nog haalt verzoeker aan dat volgens het AIDA-rapport vertalers niet op regelmatige basis aanwezig zijn in de detentiecentra en wijst hij op klachtenprocedures waarbij het vertrouwelijk karakter onvoldoende wordt gewaarborgd en waarover beter moet worden geïnformeerd. Dit alles is echter onvoldoende zwaarwichtig om in het algemeen voor Dublinoverdrachten aan Polen vast te stellen dat er sprake is van systeemtekortkomingen die zich verzetten tegen deze overdrachten gelet op de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest.

2.3.14. Verzoeker herhaalt vervolgens dat hij in Polen geen medische hulp zou hebben gekregen.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoeker weliswaar aanhaalde dat hij na geweld door de Wit-Russische grenspolitie verzorging behoefde, maar hij op geen enkele wijze duidde of duidt welke verwondingen hij precies opliep of welke verzorging hij nodig had. Aldus valt moeilijk te beoordelen in welke mate hij werkelijk medische hulp nodig had. Thans legt hij ook geen (medische) stukken voor die kunnen aantonen dat hij indertijd bepaalde verwondingen opliep of duidelijk nood had aan medische zorg en hier geen toegang toe had. Wat er ook van zij, en zoals reeds werd aangehaald, verzoeker zal thans op legale wijze kunnen terugkeren naar Polen en dit op grond van de Dublin III-verordening. Aldus blijkt niet dat hij ter zake thans nog dienstig kan verwijzen naar de gerapporteerde gevallen van migranten die aan de Wit-Russische grens verstoken bleven van de nodige medische zorgen.

Daarenboven wees verweerder er in zijn beslissing correct op dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview aangaf dat zijn huidige gezondheidstoestand goed is en stelde hij zelfs uitdrukkelijk dat hij geen medische of psychologische problemen heeft. Ook thans toont verzoeker niet aan dat hij gezondheidsproblemen heeft die medische zorgen behoeven. Een door hem voor het eerst in het kader van huidig beroep gevoegde brief van een vereniging die hem in België heeft opgevangen, heeft niet de waarde van een psychologisch of medisch attest. Er wordt weliswaar ook een stuk van een arts voorgelegd, maar deze blijkt verzoeker helemaal niet persoonlijk te hebben onderzocht en geeft enkel aan dat hij reeds andere jonge migranten in de betreffende opvang heeft behandeld en dat zijn deur open staat voor verzoeker indien hij naar deze opvang zou terugkeren. Hieruit kan aldus voor verzoeker noch een diagnose noch een nood aan enige medische behandeling blijken. Al zeker blijkt niet dat hij nood heeft aan gespecialiseerde of duurdere zorg, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar het tekort in Polen aan dergelijke medische hulpverlening.

Inzake vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van bestemming, dient bovendien te worden gewezen op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert. Het EHRM oordeelt zo dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, § 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen worden begrepen, enerzijds situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, en anderzijds situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan beschikbaarheid van of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Met betrekking tot het verwijderen zelf, heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

Voormelde beginselen zijn eveneens van toepassing in het kader van de Dublin III-verordening, zoals ook blijkt uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 16 februari 2017, nr. C-578/16PPU, C.K. e.a., § 70 en 73 e.v.). Dit Hof stelt in dit verband dat overeenkomstig het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een sterk vermoeden bestaat dat asielzoekers in de lidstaten passende medische zorg ontvangen. Ook indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan een verzoeker verder slechts worden overgedragen in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. De overdracht van een verzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, vormt een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. In dat geval moet iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene worden weggelaten door de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen opdat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kan worden beschermd.

Verzoeker voert geen elementen aan die kunnen aantonen dat in zijn geval sprake is van een ernstige aandoening met een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van overdracht. Een centrumarts attesteerde bovendien op 12 januari 2026 dat verzoeker geschikt is om in een gesloten centrum te verblijven en zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM.

Verweerder erkende daarnaast dat er bepaalde obstakels kunnen rijzen in verband met de toegang tot gezondheidszorgen in Polen, en dit onder meer omwille van de afgelegen ligging van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière, maar dit kan volgens hem niet worden gelijkgesteld met structurele tekortkomingen in de toegang tot gezondheidszorg waardoor verzoekers er dreigen te worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikelen 3 van het EVRM of 4 van het EU-Handvest. Door andermaal te wijzen op een aantal moeilijkheden betreffende de toegang tot de gezondheidszorg in Polen, die in het AIDA-rapport worden gemeld en waarmee verweerder terdege rekening heeft gehouden, toont verzoeker nog niet aan dat het alsnog zou gaan om structurele tekortkomingen waardoor alle Dublinoverdrachten aan Duitsland zouden moeten worden gestopt omwille van een reëel en bewezen risico op behandelingen in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest.

2.3.15. Gelet op dit alles toont verzoeker niet aan dat verweerder blind is gebleven voor de opmerkingen en obstakels die uit het AIDA-rapport blijken, of zich zou hebben beperkt tot een selectieve lezing ervan. Hij toont niet aan dat bepaalde gegevens hieruit niet of onvoldoende in rekening zijn gebracht. Er kan niet blijken dat verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit onterecht het standpunt heeft ingenomen dat er weliswaar kritische bemerkingen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Polen, maar deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch falen en niet kan worden gesteld dat de Poolse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het verlenen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De voorliggende gegevens leiden niet tot het besluit dat de procedure voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Polen worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verzoekers verwijzing via een uittreksel uit het AIDA-rapport naar verschillende uitspraken van rechtbanken die dateren van 2022, en dus geen reflectie kunnen zijn van de huidige situatie, kan ook niet tot een ander oordeel leiden. De Raad merkt hierbij nog op dat niet blijkt dat verzoeker deel uitmaakt van de LGBTQ+-gemeenschap waarover het aangehaalde vonnis van de rechtbank van Den Haag van 31 mei 2022 handelde. Verder verwijst verzoeker naar een prejudiciële vraag gesteld door de voormelde rechtbank aan het HvJ op 15 juni 2022, maar gaat hij eraan voorbij dat deze vraag intussen werd beantwoord door dit Hof op 29 februari 2024 in de reeds besproken zaak C-392/22.

2.3.16. De Raad komt dan ook tot de conclusie dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat hij, gelet op zijn individuele situatie of de algemene landeninformatie, het risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het verlengde van deze vaststelling blijkt evenmin een schending van het non-refoulementbeginsel. Verzoeker kan niet overtuigen dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de voorziene gevolgen van zijn overdracht aan Polen in het licht van deze bepalingen of op basis van zijn onderzoek onterecht heeft geoordeeld dat wat Polen betreft mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest bij overdracht aan Polen niet aan de orde is.

2.3.17. Nu enerzijds niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest en anderzijds verzoeker ook op individuele gronden niet aannemelijk maakt dat hij bij overdracht aan Duitsland dient te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening alsnog bevoegd diende te verklaren en evenmin dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van een verzoeker om internationale bescherming te behandelen in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd. Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

2.3.18. Gelet op de voorgaande bespreking, blijkt prima facie ook niet dat verweerder bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat hij hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Evenmin worden concrete argumenten aangebracht dat verzoekers belangen op disproportionele wijze zouden worden beoordeeld. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel blijkt dus op het eerste gezicht niet. Ook een miskennis van het verbod op willekeur blijkt niet.

2.3.19. Artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU handelt over de algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en gezondheidszorg. Allereerst wordt herhaald dat overeenkomstig de aangehaalde rechtspraak van het HvJ een Dublin-overdracht op grond van de algemene situatie in de verantwoordelijke lidstaat enkel is verhinderd wanneer er een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling bestaat omdat het systeem van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschiet. Uit de voorgaande bespreking blijkt reeds dat verweerder in alle redelijkheid heeft kunnen oordelen dat in Polen geen structurele tekortkomingen inzake de opvangomstandigheden voor verzoekers blijken en dat Dublin-terugkeerders die dit wensen opvang kunnen genieten waarvan niet blijkt dat deze plaatsvindt in onmenselijke of vernederende omstandigheden en zij eveneens toegang hebben tot een adequate gezondheidszorg.

2.3.20. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet of van de artikelen 5, lid 6, 6, 8 tot en met 11, 16, 18, lid 1, c) en 22 van de Dublin III-verordening betreft, dient te worden gesteld dat verzoeker niet duidt op welke wijze het bestreden overdrachtsbesluit deze artikelen zou hebben miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.3.21. Verzoeker werd ten slotte gehoord voor het treffen van de bestreden beslissing in het kader van de toepassing van de Dublin III-verordening. Hij kan niet ernstig voorhouden dat hij niet de kans heeft gehad toelichting te geven omtrent zijn concrete en persoonlijke situatie. Bovendien blijkt uit de *“verklaring betreffende procedure”* van 12 december 2024⁵ dat hij bevestigt *“een exemplaar gekregen te hebben van de brochure B ‘Ik zit in de Dublinprocedure – wat betekent dit?’, informatie voor verzoekers om internationale bescherming in het kader van een Dublinprocedure in gevolge van artikel 4 van de Verordening (UE) 604/2013”* en dat hij in diezelfde verklaring van 12 december 2025 ook uitdrukkelijk bevestigde kennis te hebben genomen van de verplichting die op hem rust om de Dienst Vreemdelingenzaken zo snel mogelijk de documenten en/of stukken en de beslissingen te verschaffen die door een andere lidstaat van de Europese Unie werden afgeleverd met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming in dat land. Zijn kritiek dat hij niet op de hoogte werd gesteld van de soort beslissing die door het bestuur werd overwogen en

dat hij niet in staat was om de informatie met betrekking tot de schrijnende situatie in Polen naar voren te brengen, is bijgevolg ongegrond. De Raad merkt nog op dat het hoorrecht niet inhoudt dat verzoeker noodzakelijkerwijze de bijstand van een advocaat moet krijgen. Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging is niet aangetoond.

Volledigheidshalve merkt de Raad in dit verband nog op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het EU-Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

2.3.22. Het enig middel is niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat er geen ernstige middelen werden ontwikkeld tegen de bestreden beslissing, volstaat om onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

L. REMY

I. CORNELIS